

O Rusiji i slovenskim narodima

Ako objektivno sagledamo događaje koji su se desili u poslednja dva veka u Evropi, u našoj savesti se pojavljuju neka značajna pitanja. Jedno bi moglo biti: zašto se veliki deo zlosretnih događaja koji su se desili na kontinentu dogodio i dešava kod slovenskih naroda? Drugi: Zašto bi u Rusiji mogao postojati politički sistem kao što je boljševizam?

Istina je da su Rusi u navedenom periodu morali znatno da pate od prevrtanja sudbine. Rusija je bila podvrgnuta nemilosrdnoj akciji koja je opustošila tela, duše i duhove njenih ljudi. Sa ekološkog aspekta jedna je od najzagađenijih zemalja na svetu, devedesetih se u „Mundu“ govorilo za reku Ober, koja se nalazi na istočnom delu Urala, da je celo njeno korito bilo groblje nuklearnog otpada. Tvrđili su da zimi, i pored toga što su zaštićeni specijalnim odelima i debelim slojem leda, da oni koji bi da izvrše odgovarajuća merenja ne mogu dugo da ostanu u njoj, a da ne budu izloženi ozbiljnim rizicima po svoje zdravlje.

Kada se sve ovo proveri, postavlja se pitanje: čemu ovo gomilanje destruktivnih događaja u ovoj već tako dugotrajno kažnjenoj zemlji? Prvo što treba da istaknemo jeste da je Rusija narod koji nije ništa prouzrokovao svetu od sebe, počev od svoje vere, pa do kraljevske dinastije koja joj je dala nacionalnu koheziju koja je bila tuđa, njen prvi kralj je bio Viking, do toga da ime zemlje nije slovenskog porekla, dali su ga Finci. To je narod čija je kultura rezultat stranih doprinosa i koji je, osim toga, vekovima bio podvrgnut silama razaranja uvek potenciranim spolja. I, kao da to nije dovoljno, njegovi problemi traju i do danas.

Ako geološki posmatramo Rusiju od Poljske do Urala, videćemo da su sve njene stepe na granitnoj podlozi, geolozi ovu pojavu nazivaju „štitom“. Cela ruska teritorija leži na granitnoj trouglastoj osnovi debljine oko 40 km. To je jedan od slojeva ove najstarije supstance na Zemlji. Gete je ovu konfiguraciju nazvao „prvobitnim kamenom“ („Urštajn“). Njegova najvažnija karakteristika je da je formirana od svetlosti koja dolazi od sunca i toplote koja dolazi od zemlje. Mnogi heroji drevnih civilizacija rođeni su u granitnim pećinama, pošto je svetlost u njima uvek prisutna, ona je u samom kvarcu. Čak je i sam Hristos rođen u štali, pećinama koje su ispražnjene od svojih stada da dočekuju posetioce na festivalima i određenim događajima i tamo se Isus rađa na slami, supstanci koja ima veliku količinu silicijum-dioksida, slama je svetlost kondenzovana u materiji, štala zrači svetlošću.

Zamislimo sada Rusiju s tom ogromnom debljinom svetlosti koja je kondenzovana u njenoj geografiji i na njoj crni sloj (černoziom: crna zemlja) koji je veoma bogat sloj trave debljine skoro jedan metar za poljoprivredu. Tako se u prirodi pojavljuje nešto od ogromne vrednosti, biljka koja u tu materiju unosi svoje korenje i izvlači njenu svetlost, mineralizuje biljku, a Rusi su se milenijumima hranili ovim obogaćenim plodovima, formirajući svoje telo i psihu u određenom oblik.

Kod Rusa, i uopšte kod Slovena, uloga majke je suštinska. U knjigama Dostojevskog, Gogolja ili Belinke videćemo koliko je značajna vezanost ruskog čoveka za zemlju koju smatraju živim bićem i, kao posledicu toga, Ruskinja ima važnu ulogu za muškarca, zbog toga je normalno da su Rusi, kada su napustili paganstvo, preneli to osećanje prema majci zemlji, na blaženu majku Božiju. To ima za posledicu da od 15. i 16. veka kod Ivana Groznog i Borisa Godunova ideja o božanstvu zemlje postaje ideja otadžbine: „Sveta Rusija“. Kroz uzastopne preobražaje MAJKE ZEMLJE – BOGORODICE – SVETE RUSIJE, ispoljava se delovanje SVETE SOFIJE.

Kao posledica svega toga, u mentalitetu Rusa, Hristos se vidi kao nešto daleko, nepopustljivi i pravedni Otac, Pantokrator na vizantijski način. Zato su u ruskom misticizmu retke Hristove pojave, dok su Bogorodičine umnožene.

Već smo rekli da u Rusiji ništa nije izmišljeno, pa ni njeno pismo, koje su uveli vizantijski monasi (Ćirilo i Metodije) koji su, kada su otišli da evangelizuju Rusiju, uveli ćirilicu kao varijaciju grčkog. Na taj način je hrišćanstvo prodiralo u Rusiju preko Vizantije, sa idejom da Moskva u budućnosti bude, posle Rima i Vizantije, „Treći Rim“. U Rusima, kao posledica ove evolucije, živi svest da su jedini hrišćani, jer su zapadnjaci i Vizantinci jeretici. To je osećaj, u njima, koji je dubok i iskren: „Vi kažete da ste hrišćani, ali govorite samo o Hristu, ja moram da trpim kao što je Hrist stradao“, ali oni to ne govore kao privilegiju, već misle: „Moram da trpim da spasem svet“, u pokušaju da oponašam Jagnje Božije. Ruski misticizam koji teži svetosti je veoma iskren. Ruski mistik koji živi u njemu, kao postojeće iskustvo, zbog zlobe koju je Hristos pretrpeo mogao je da poludi i ovi „ludi“ su smatrani kao nastanjeni od Boga. Bili su sposobni da prorokuju i leče bolesne, bili su voljeni i traženi i smatrani su nedodirljivima. . . oličena totalna žrtva.

Lik Cara, malo po malo, postaje predstavnik Boga na Zemlji i ruski narod ga prepoznaje kao takvog i prihvata ga kao onoga koji raspolaže životom i smrću svoje dece. Ideja Pantokratora koja se prenosi na Agnus Dei, Jagnje Božije, odatle prelazi na Oca-Cara. Razumevanje ovoga je od vitalnog značaja da bi se razumela poslušnost ruskog naroda caru, a kasnije i Staljinu koji je nazvan ocem.

Ideje o tome kako se ideja zemlje preobražava u ruskoj duši i kako se transformiše ideja Oca čine da se pojavljuju dve kulturne struje:

Ruski mistik, koji se odvaja od zajednice da bi tražio život svetosti, prikazan je u isposničkoj struji, koju narod poštuje. Međutim, na ovaj nedostatak kontrole nad duhovnim životom, shvaćen kao sopstvena inicijativa, zvanična vlast nije mogla da pristane. Iz tog razloga, zvanična crkva je stvorila monašku struju i Rusija je bila ispunjena manastirima. I, naravno, trijumfovala je zvanična ideja.

Ali ovi oblici su progresivno, tokom vremena, mutirali. Kao što smo već videli, božanstvo Zemlje završava u Svetoj Rusiji, završavamo sa Hristom Pantokratorom u Caru i, sada, moć careva će učiniti monašku struju svojom i ispuniti Rusiju kasarnama, strujom kasarni. Petar Veliki je prvi evropski monarh koji se pojavio obučen u vojničkoj uniformi, nešto što će postati normalno za sve careve. Tako se pojavljuje u evropskom E. Prava mreža kasarni.

S druge strane, postoji odeljak posvećen službi. U ruskom mentalitetu, da bi popravili grehe sveta, a ne greha ruskog naroda, oni moraju da se bave najponižavajućim poslovima. Ovo će dovesti do toga da, koristeći ovu prirodnu tendenciju, verska institucionalizovana moć želi da transformiše dobrovoljnu prirodu isposničke službe u zvaničnu i regulisanu službu. Država videći pozitivnost ovog propisa, sa Petrom Velikom, pretvara versku službu u vojnu službu.

Sa boljševizmom, narod je od duhovne stvarnosti postao obična masa. U gradu pojedinac postoji, u masi to prestaje. Staljin kaže: „Politički komesar (a ne stalna suverena individualnost slovenskog naroda) mora da se ponaša kao heroj Antej. Staljin i Lenjin čak kažu: „Politički komesar je besmrtni sve dok je u masi“. Ono o čemu nikada nisu ni razmišljali jeste da će kao politički komesari završiti odvojeni od mase. Na taj način boljševizam završava masovnim transformisanjem ideje o narodu i služenja, nešto što je urođeno ruskom narodu, u kolektivizam. Možemo kontemplirati kako nešto u svom

psihičkom početku postepeno se lišava narodnosti. Više u ruskom narodu živi nešto duhovno toliko moćno da čak ni uticaji smrti koji dolaze iz Vizantije, iz Azije ili iz samog boljševizma nisu mogli s vitalnim silama koje žive u ruskoj duši. I pored svega ruskog naroda, slovenski narodi znaju da svojom žrtvom služe celom svetu i stradaju, podnose svoju sudbinu, u živoj tišini. Toliko da je rusko stanovništvo podeljeno na dve celine, na one koji se podvrgavaju ovoj patnji i na one druge, koji su zaduženi da ih nanesu.

DIMITRIJE II

Polcer Hodic je u martu 1925. pitao Štajnera šta bi bilo najvažnije da se postigne na kraju veka. Štajner je odgovorio: „Tri stvari, prvo, da se razume značenje dva Jovana: „Jovana Krstitelja i Lazar-Jovana, drugo, da se razume ko je Kaspar Hauzer i, na kraju, da se sazna šta je bila individualnost Dimitrija II. ”

Udubimo se u figuru Dimitrija II, ulazak u pozadinu života ovog lika omogućiće nam da kroz njegovu posebnost uronimo u rusku dušu.

Krajem 16. veka Ivan IV Grozni se sedmi put oženio Marijom Nagajom (1580), 83. godine rođen je Dimitrije, koji je zajedno sa majkom odveden u kneževinu Uglič. Logično je da se iz ovog čina udaljavanja s dvora nameće pitanje: Čemu ovakav stav? Takve su bile dvorske intrige da se Ivan plašio da će dečak biti ubijen. Bilo je mnogo kneževskih porodica bojara koji su pretendovali na presto i zbog toga nisu oklevali da truju, ubijaju, budu, ubijaju podnosioce pretendente za krunu.

Dečak je tu živio do svoje sedme godine, a 15. maja 1591. nastao je veliki metež jer se proneo glas da je dečak ubijen. To je izazvalo narodnu pobunu i istragu koju je otvorio car. U zvaničnoj tezi kao rezultat ove istrage zaključeno je da dete nije ubijeno, već da je njegova smrt nastala usled fatalnog udesa.

Nešto kasnije Ivan umire i Boris Godunov ga nasleđuje 1598. Dvanaest godina kasnije pojavljuje se vest da Dimitrije nije umro da se nalazi u kraljevstvu Poljske-Litvanije. Od tog trenutka popularnost mladog princa proširila se širom Evrope. Suočen sa ovim događajima, on (Godunov) pokušava da utiša metež naroda, koji je verovao da je indukovao ubistvo, pišući svima, uključujući i papu, tvrdeći da je varalica, ali ovi neuspeli pokušaji ne čine više od toga već da lik Dimitrija postane popularniji.

Nešto kasnije, 17. oktobra 1604. Dimitrije prelazi litvansko-poljsku granicu i osam meseci kasnije biva krunisan za cara. Njegova vladavina je kratkog veka, jer je 17. maja 1606. godine ubijen, samo petnaest godina i dva dana nakon njegovog navodnog prvog ubistva: Dimitrij dvaput mrtav.

Ali onda: ko je bio taj carević? Zvanične teze hrabro su osporavali ruski istraživači koji su pisali van Rusije, do te mere da su sumnju približili zvaničnoj teoriji. Ubrzo nakon što je objavljena knjiga: „Lažni car“ koja nije samo potvrdila zvaničnu tezu. I tako su se stvari nastavile sve dok 1985. godine, na francuskom univerzitetu, Ketrin Duran-Šejnet nije objavila tom „Boris Godunov i misterija Dimitrija“ (Edition Perrin 1986). Autor je bio rusofil koji nakon pažljivog praćenja zaključuje i dokazuje da je carević koji se kasnije pojavljuje zapravo pravi Dimitrije.

Ali odakle mu te vredne informacije? Plemeniti potomak porodica Borisa Godunova, Ivana Groznog i Dimitrija, grof Serevjatijev napisao je pismo Katarini u kojoj joj je rekao da je vreme da napiše Dimitrijevu priču i da je smatra najpogodnijom da to izvede, ako bi

prihvatila njegov zahtev, stavio bi mu porodični dosije na raspolaganje bez ikakvih ograničenja.

Istraga koju je započeo oko lažnog Dimitrija bila je iscrpna, posebno o onima koji su mu bili u bliskom srodstvu, Borisu Godunovu, Ivanu IV, samom Dimitriju, caru Šujskom (on je nasledio Dimitrija) i sledećem caru koji je inaugurisao dinastiju Romanovih (među ovim carevima bio je član porodice Serebiatev). Ova mogućnost koju Francuskinja ima veoma je važna, jer će ona imati pristup porodičnim tajnama koje se prenose s generacije na generaciju, a ono oko čega se svi slažu jeste osvajački pohod koji je Dimitri započeo i kakav je bio njegov sopstveni karakter, ne kao cara.

Postoje i druga istorijska svedočanstva koja potvrđuju Dimitrijevi identitet. Kapetan Margerais, izaslanik kralja Francuske Henrija IV, musketar čija je svrha bila da pomogne Borisu Godunovu u formiranju vojske, kada je Dimitrije krunisan, Margerit, sada član dvora, odao je Dimitriju priznanje za iskustvo i bliskost činjenice kao pravog cara.

Pravi zaštitnik i branilac života njenog sina bila je njegova majka, Carica. Tokom svog boravka u Moskvi, zbog prijateljstva sa mnogim Ivanovim vernim slugama, saznala je za sve pokušaje atentata koji su se dešavali i oni su bili prevaziđeni jer je, znajući unapred za njihovo postojanje, koristila odgovarajuća sredstva da ih savlada. Ali kada Dimitri ima sedam godina, svestan je i drugih pokušaja pred kojima, sve ozbiljnijim i koje je bilo teško teško izbeći, odlučuje jednom za svagda da reaguje. Dečaka, tada bolesnog, odveli su ujak i kozačka pratnja na sever zemlje. Stigavši na izabrano mesto, konfigurisan je dvojniki, plavokosi dečak Dimitrijevi godina obučen je u odeću princa i on je taj koji je na kraju ubijen.

Katarina je, u svojim istraživanjima, ubrzo posle ubistva otkrila da će manastiri tog izabranog severnog puta kojim je carević pobegao, su oni koji će odvesti dete u bekstvu. U neke od ovih manastira ulagane su velike svote novca kako bi oni dete zaštitili. Sledećih devet godina života s njim je bio dr Semion, njegov instruktor i terapeut od kada je Dimitrije bio bolešljivo dete. Ovome moramo dodati da je u 16. veku bilo normalno da se obrazovanjem važnih ljudi bave nepoznati likovi obavijeni velom misterije (podsetimo se da je to vrhunac rozenkrojcerskog pokreta).

Na ovaj način Dimitrije, s jedne strane, dobija veronauku, ali je, vodeći računa o svojoj društvenoj prirodi, s druge strane, spojio manastir sa pastirima, lovcima i ribolovcima tog kraja. Taj suživot dao mu je veličanstveno zdravlje i otpornost na surovu klimu. Ušao sam i s njima naučio da ubijem medveda jednim kopljem i postao stručnjak za veštine koje su bile tipične za tu oblast.

Krajem 16. veka Boris Godunov, čiji se špijuni nalaze po celoj Rusiji, pronašao je Dimitrija i on je morao da pobegne, pod lažnim imenom, u Poljsko-Litvansko kraljevstvo. Ali jednog dana, umoran od neprozirnosti u kojoj je živeo, priča svoju priču, otkriva svoj pravi identitet i, kao dokaz svoje istine, pokazuje krst svog krštenja, običaj tada uobičajen među bogatima, koji je u njegovom slučaju bio krst od punog zlata sa dragim kamenjem i njegovim imenom ugraviranim na njemu. Volkov je požurio da potvrdi da je svako mogao da ukrade krst, da je reč o lažnom Dimitriju u službi jezuita, pošto je papa preko njega hteo da unese katoličanstvo u Rusiju.

Međutim, poljski narod ga brzo prepoznaje i predstavlja kralju Žigmundu. U ovom lancu događaja on se zaljubljuje u prelepu Poljakinju, ali ga sudbina pokreće i s malom vojskom odlazi da ponovo osvoji svoju zemlju. Vladajuća ruska monarhija pokušava da zbuni ljude tvrdnjom da je to Griška Otrebjev, sveštenik koji je okačio svoje haljine i pokušava da se

predstavi kao Dimitri. Pre ove optužbe stoji svedočenje francuskog kapetana Maržera, koji je tvrdio da je video oboje zajedno i da uopšte nije reč o istoj osobi.

Godine 1604, sa oko 2.000 vitezova, ušao je u Rusiju, ali su se ovoj sićušnoj vojsci stalno pridruživali Rusi koji su se zblížili sa njegovom ličnošću i njegovom harizmom. Njegov duhovni stas je bio takve kategorije da su ljudi kada su stajali pred njim klečali i u tom položaju mu govorili: „ti si pravi car, ti si naše sunce“. Takva je bila aura duhovnosti kojom je zračio. Istovremeno, osećaj bratstva koji je posedovao bilo je nešto nepoznato za njegovo vreme. Nije pravio razliku između seljaka, čoveka iz naroda ili kneza, nije obraćao pažnju na izgled ili odeću, važno mu je bilo ko je ta osoba, a još više šta može postati. Na isti način je video sve svoje bližnje i pokazao je duboko poštovanje prema svakom ljudskom biću. U njegovom glagolu bila je istina i, ko god ga je čuo, nije sumnjao da će održati reč.

U ovom pejzažu, kako se približavao Moskvi, njegova vojska je bila sve veća, tvrđave su se predavale čim su ga videli da stiže. Pred njim je bilo samo jedno utvrđenje, ono kapetana Basmanova koji je ostao veran Borisu Gudonovu. Kada su kozaci osvojili utvrdu i doveli Basmanova u lancima pred lažnog Dimitrija, on im je rekao da skinu njegove lance i rekao zarobljeniku: „Slobodan si i možeš da ideš ili da ostaneš kod mene. Divim se vašoj hrabrosti i vašoj vernosti caru.“ Kapetan, koji je bio istih godina kao i carević, je odgovorio: „Sada znam da si ti pravi car i biću ti veran. Obećanje koje je održao do kraja, pošto je dao život za njega kada su hteli da ga ubiju.

Boris Gudonov je protiv njega poslao kolosalnu vojsku, ali je i ta vojska stala na njegovu stranu. Konačno, posle Borisove smrti, lažni Dimitrije II je krunisan za cara u Kremlju. Tokom ceremonije, Poljaci su organizovali predstavu: opkoljavanje divljeg medveda kojeg su napali psi. Ova zabava nije bila po volji lažnog Dimitrija II koji je naredio lovcima da se povuku, govoreći im: „Ne smete mučiti ni čoveka ni životinju“. I uzevši sam koplje, prekinuo je život medveda.

Nešto kasnije odlučio je da se oženi poljskom princezom i započeo sve pripreme za tako veliki događaj. Međutim, Dimitrije je imao vrlinu koja se tih dana pretvorila u manu: njegovo neograničeno poverenje u čoveka. Želja za vlašću među ruskim plemićkim lozama bila je preterana, generacijama je porodica Šujski žudela da postigne apsolutnu dominaciju nad ruskom vladom. Basmanov, Dimitrijevi verni sluga, otkriva zaveru da oduzme vlast s princezom Šujski i osuđuje je na smrt, a Dimitri je svestan da je pogubljenje u toku, zaustavlja je i naređuje da bude puštena.

Nakon ovih događaja, Dimitri ide na proslavu venčanja i, pre takvog događaja, daje dozvolu svojoj ličnoj gardi, trenutak koji Šujski koristi da oslobodi neke zatvorene zločince koji okončavaju živote Dimitrija i Basmanova. U isto vreme kada se to dešavalo, narod je bio provociran protiv uvek žigosanih Poljaka, jer su Rusi mogli da zamučeno gledaju na brak svog cara sa poljskom jeretkinjom. Međutim, običan narod ga je video kao svog Cara, svoje Sunce, takva je aura koju emituje mladi monarh, pored toga njegova zvezda se nasilno gasi i na ovaj neplemenit način porodica Šuski dolazi na vlast.

Tela Dimitrija i Basmanova bačena su ispred zidina Kremlja. Kada je grad saznao gde se nalaze posmrtni ostaci, počelo je hodočašće na mesto gde su pronađena njihova nesahranjena tela. Ubrzo je među stanovništvom počela da se širi glas da su se među hodočasnicima u njegovom prisustvu činila čuda. Šuski ih je zatim dao kremirati; međutim, nisu izgoreli i ova akcija je - zauzvrat - bila razlog za nova čuda. Suočena sa ovom neočekivanom situacijom, princeza je odlučila da ih iseče na male komadiće, zatim spali i na kraju puca iz topa okrenutog prema zapadu.

Godine 1961. u Rusiji je proslavljena stogodišnjica oslobođenja kmetova od strane careva. Ali kratko pamćenje zaboravlja da je lažni Dimitri II već to uradio, obećao im je da će ih osloboditi ako mu pomognu, a 1606. njegova prva carska akcija bila je da proglasi te oslobodilačke zakone, diktira nove društvene zakone i, nešto nezamislivo za to vreme, da očistiti ogromnu rusku kraljevsku birokratiju eliminišući špijune i birokrate.

Dimitrije je u svojoj ideologiji imao dva prioriteta: da svoje kraljevstvo pretvori u reizdanje rimskog cezara, odnosno da vlada u saradnji sa parlamentom. I, u drugom pravcu, da pripremi krstaški rat, zajedno sa ostatkom Evrope, protiv Turske imperije i tako osloboditi Carigrad.

Dimitrijeva prolazak kroz ruski prostor je prolazan. U njegovom kratkom životu događaji se odvijaju vrtoglavom brzinom: on mora da beži iz Moskve, njegova smrt je inscenirana, vraća se u Rusiju, nazivaju ga prevarantom i biva ubijen. Njegov prolazak kroz život sličan je prolazu S. Dagoberta II iz Francuske ili Kaspara Hauzera. Vidi se da je s njim čak imao i fizičke sličnosti: asimetrično lice i veliku ljubav prema konjima. Kaspar Hauser je kidnapovan od svoje porodice, odrastao je petnaest godina u žalosnim uslovima i na kraju je ubijen. Međutim, kasnije će dobiti ime Sin Evrope.

Dimitrije je imao asimetrične ruke i bio je sjajan jahač, moglo bi se reći, bez mnogo smelosti, da je sin šeste epohe Postalante. On je bio biće solarne prirode, čije se prisustvo duha u svakoj prilici ispoljavalo u njegovoj velikoj hrabrosti i neograničenom poštovanju prema drugima, ko god oni bili, neprilično njegovom vremenu. Brak sa poljskom princezom ima duboko značenje, jer se radi o sprovođenju osećanja u delo, odnosno razmišljanju, osećanju i činjenju od srca da se donese dobro, odgovarajuće i pravedno na svet. Značenje Dimitrija je paradigma VI postatlantske epohe.

MISTERIJSKE STRUJE SABIRAJU SE U RUSIJI

U vreme kada su se slovenski narodi doselili u N.E. upoznali su Karele i Fince, čiji je psihički sastav bio veoma različit od onog kod Slovena. U duši ova dva naroda već su se mogla razlikovati tri otvoreno diferencirana mentalna elementa, dok je slovenska duša se održala kao u bloku, ostala je jedinstvena.

Kada su Rusi stigli, Finci su ih doživeli kao da su olujni vetar. A kada je to osećanje postalo evidentno u njima, uzviknuli su: RUOSTČI! Od tog uzvika nastalo je ime RUSI, a kasnije i RUSIJA. Tako će iz ovog iskustva proizaći naziv Rusija, što znači: „dah koji pustoši“.

S druge strane, moramo razjasniti značenje reči sloveni. Približavajući se njegovoj etimologiji videćemo da Slava znači slava ili slavna; dok ako nastavimo s pojmom Slova nalazimo značenja reči ili glagola. Tradicionalno, etimolozi ga definišu kao „pobedničke ljude“. Ali moguće je da nije tako, pošto Sloveni nikada nisu bili ratoborni. Živeli su u zajednicama (zvanim mir) i redovno održavali sastanke na kojima su različiti narodi mirno rešavali svoje razlike, uvek pod vođstvom mudrih starešina. Mora se priznati da su ovi narodi od početka imali finu osetljivost za bratstvo.

Ali šta onda znači reč sloven? U sukobu, ne samo da vojnik može da postigne pobedu, već i duh može da udari i uništi gde god želi. Istina je da Duh Hristov snažno duva u pravcu slovenskih naroda. Tako imamo GLORIA-GLAGOL = SLAVA-SLOVA i to bi se moglo shvatiti kao: „dah glagola koji se manifestuje kroz ljude koji ga nose sa sobom“. I

šta u ovom kontekstu znači reč SLAVA?: da je neko dobije kada drugi prepoznaju u njemu njegova junačka dela.

Za Grka je reč „glorija“, „slava“ veoma bliska reči misao (prisnost koja se ispoljava spolja). Hristos je vaskrsao u svom „telu slave“, inače, ovaj izraz su koristili već stari Iranci, pošto su, prema Zaratustri, morali da neguju „njegovo telo slave“.

Dakle, *slava je duhovni izraz koji se manifestujući u nekima bude primljena od drugih: Slava, Slova: Hristos Reč postade telo.*

Drugi element koji treba uzeti u obzir jeste da je pravoslavna hrišćanska religija iz Vizantije (koju su nosili Ćirilo i Metodije) uvedena u prostor ruske psihe zajedno s ćiriličnim pismom i da je ovaj vizantijski oblik bio izuzetno hijerarhijski. U njemu je svaki bio rob svog pretpostavljenogai, prvi od njih, bio je Hristov rob. U ovom susretu između onoga što dolazi iz Vizantije i onoga što je isključivo rusko, postojao je ozbiljan problem, *vizantijski teolozi, proizvod intelekta*, mogli su da progutaju nedelje uzaludnih rasprava, sve u njima je bio čist intelekt, sile smrti, materijalističko razmišljanje, nešto što silazi iz glave u srce. *Ovo pravoslavlje* bi moglo da širi sile smrti u ruskom spekulativnom prostoru. To bi mogao biti direktan napad na impulse života i poznavanja Hrista koji je disao u ruskom narodu. Međutim, ove smrtonosne sile nikada nisu uspele da učutkaju vitalne energije ruske duše. I to iz dva razloga: jedan, jer je impuls Hristov delovao direktno na duše i na zemlje Rusije; drugi, jer je najveći inicijator Atlantide koji je delovao iz Kolhide (Centar misterija Crnog mora) radio da spreči da ta materijalistička misao proдре u rusku dušu. Štaviše, kako je delovao taj inicijator? *Odvajanjem ruske duše nešto više od fizičkog tela.*

Ovo nas dovodi do susreta sa velikim Tokovima Misterija i, u ovom kontekstu, možemo govoriti o tri velike inicijacione struje:

Struja sa istoka koja dolazi iz Azije i dopire do Crnog mora, gde se u njenom poslednjem bedemu nalaze misterije Kolhide. Ove azijske Misterije se mogu smatrati kao od Svetlosti.

Dalje, Misterije Severa, koje su, povezane sa voljom, Misterije Zemlje. Karakteristični su za gotsko-germansku i vikinšku kulturu.

I na kraju, Misterije Juga, koje su povezane sa tajnama Tela.

U ovim misterijama se vidi na neizrečen način Društveno tročlanstvo:

Istočne misterije – Duh – Sloboda

Misterije Severa – Raspodela resursa – Bratstvo

Misterije juga – Klice pravnog života – Jednakost

U ovom složenom susretu Misterije E (istoka)., Svetlosti i Mudrosti, susreću se sa Misterijama N (severa)., koje odgovaraju na potrebu da se Zemlja podeli. Slovenska duša je veoma bliska i misterijama duha i mudrosti i rasprostranjenosti Zemlje.

Ali, ko je taj inicijator Atlantide koji predsedava Kolhidskim misterijama? Buda je taj koji, iako nije prisutan u fizičkom telu, to čini u svom telu slave (Nirmanakaia). A kakva je pomoć koju je u svojoj poslednjoj inkarnaciji doneo Aziji, Indiji i celom svetu? Za ideju i praksu bratstva, suočio se sa kastinskim sistemom i krutom strukturom drevne Indije. Buda je upozorio: „U budućnosti više neće biti kasti, mora se razvijati bratstvo među ljudima, svakom ljudskom biću mora biti dozvoljen pristup svojoj sudbini. Ne možete mu reći: u ovoj kasti ostajete ceo život. Čak i među nedodirljivima, svako ljudsko biće može odlučiti o

svojoj sudbini." Drugi važan element koji je on doprineo je novi oblik ljubavi, iako uvek inferiorniji od Hristovog.

Neophodno je uzeti u obzir i sile seksualnosti koje deluju kroz krvno srodstvo i rase, ljudsko biće može iskupiti te neprijatnosti podizanjem osećanja k saosećanju, odnosno: „Zaista me zanima drugi“. Ovi doprinosi Gautame Bude, u toj kastinskoj sredini, dočekani su kao prava pobuna.

Takođe ono što diše kroz Misterije Crnog mora (9.-10. vek naše ere) vezuje se za prisustvo Bude u eterskom, odatle zahvata Biće Hristovo i hristifikuje. Ovo ohrisovljenje čini učenje o Crnom moru, o bratstvu, individualnosti i saosećanju da se razvije do tačke da postane hrišćanska ljubav.

Taj uticaj na rusku dušu prelazi preko Skita, velikog Inicijata atlantskih misterija, individualnosti otelotvorene u Skitima, već degenerisanom narodu, koji je uzeo njegovo ime jer je umeo da sabere u sebi sve vrline tog naroda u opadanju. Ovu mogućnost je istakao Hrist kada kaže Natanailu: „Ti si kralj Izraela, pravi Izraelac. To ne znači da je on bio kralj Izraela, već da je svojim trudom uspeo da okupi sve sposobnosti svog naroda. Kao znak inicijacije, tada dobija ime svog naroda.

Takođe iz istoka. je došao uticaj drugog inicijata, Terebinta. Njegovo ime potiče od Tira, odakle potiče grad Tir. Iako je najznačajniji predstavnik Budine struje u Evropi sveti Franja Asiški, on je jedini predstavnik čovečanstva, uz Lazara-Jovana, koji je sposoban da u sebi ponese sile i ljubav Hristovu na akciju. Bio je žestoki ratnik koji je posle obraćenja postao verni sluga Hristov. On je sve svoje ratničke snage pretočio u ljubav, u akciju. Tako imamo da se snage entuzijazma koje dolaze iz istoka . zajedno sa onima koje dolaze iz severa transformišu u ljubav. To ga je navelo da ljubi gubavce i brine o njima, iako je najvažnije u vezi sa njegovom figurom to što je on čovek koji je umeo, kao što smo već upozorili, da dočeka sile Hristove i izvede ih u akciju.

Krajem 16. veka rozenkrojceri se okupljaju oko svog mentora koji im poručuje da je čovečanstvo ušlo u nepovratan proces razdvajanja dve struje, one praktičnog i aktivnog čoveka i struje sanjara, pesnika, religioznih. . . Da se na ovom prostoru ništa ne može učiniti za ljude s Zemlje, da je ta pomoć moguća samo iz duhovnog sveta, podučavajući duše umrlih ljudi na duhovnom planu onome što je nemoguće da shvate na fizičkom, iz tog razloga postoje da smiri borbenu i ratobornu zonu planete Mars. Tako se od Bude traži da prinese žrtvu na Marsu sličnu (nikad istu) kao onu koju je Hrist izvršio na Zemlji.

Ovaj događaj se dogodio 1604. godine, u isto vreme kada je Dimitrije ušao u Rusiju u potrazi za prestolom koji mu pripada. Ovakvim ponašanjem, da ga učini osvajanjem celog čovečanstva, koje je spoj onoga što dolazi iz hristifikovanih misterija Crnog mora, *Dimitrije pokušava da postavi prve temelje društvenih struktura nadolazeće VI postalantske epohe, budući da svojim akcijama metamorfozira ratničke snage u snage ljubavi.*

Međutim, Dimitrijeva pokušaj je propao u svom spoljašnjem izgledu, ali je -unutrašnje - zaostalo seme nataloženo. U ovom pokušaju, cela Rusija je morala da postane Sveta čaša, čaša Grala, gde su se širile hranljive sile Hristove i njegove krvi. *Dimitrijeva namera je bila da stvori novo Gral kraljevstvo u Rusiji. Nažalost, to je bio rani pokušaj, ljudska tela nisu bila pripremljena za to.*

Tri stotine godina kasnije, sa Kasparom Hauzerom, ponovo je pokušaj stvaranja tog Novog kraljevstva, sada na jugu srednje Evrope, ali su ga sile zla ponovo sprečile.

Poslednji pokušaj, treći, dešava se 1923. godine zahvaljujući velikodušnoj žrtvi R. Štajnera koji, u prisustvu hrišćanskog rozenkrojca i Bude, zaključuje četiri Univerzalna toka misterija u putiru Antropozofskog društva.

Setimo se da Scitano obezbeđuje da vitalno telo i duša ruskog naroda budu suptilno odvojeni od fizičkog tela. Ovo omogućava da ruski mozak bude u srcu i, kao posledica toga, Rus i dalje sanja svoj život. Ova disocijacija između psihe i fizičkog tela stvara prostor, koji mu je na raspolaganju, gde inkarnacija duha može da se ugradi. Međutim, ova inkarnacija će zavisiti od kvaliteta, prirode i svesti koja se daje urađenom poslu, zavisice od toga da li se u njemu ovaploti jedan ili drugi duh. *To znači da je duša ruskog naroda dostupna, ali između jednog ili drugog duha, izvođenje dobra ili zla unutar Slovena zavisice od toga šta on ostvaruje u svetu i kako to radi. Ovom okolnošću se objašnjava da u ovom narodu može biti i uzvišenih duša i najgorih zločinaca.*

Posle smrti, etersko telo Zapadnjaka, zbog njegovog materijalističkog uma koji ga je zarobio, imaće ozbiljne poteškoće u rastvaranju nakon što napusti fizičko telo. Nešto što se u slovenskim dušama ne dešava za ono što je već komentarisano, pošto posle smrti vide duhovni svet očima svog anđela, to omogućava ovim dušama da potpuno objektivno vide Hrista u tom eterskom svetu. Zato ga ruska duša intenzivno živi, dok zapadnjak pokušava da shvati razumom ili verom, zato je u eterskom svetu ono što vide iskrivljena slika Hrista. Ovo omogućava da duša koja je nekada živela u ruskom telu bude sposobna da se bori zajedno sa Mihailom protiv Ahrimana.

To je razlog zašto ove duše održavaju opoziciju sa zapadnim, pošto Evropljani ili Amerikanci imaju palo, materijalističko razmišljanje, koje je samo podesno da dosegne mehaničku viziju univerzuma. Između ove dve krajnosti, u srednjoj zoni, stoji Mihailo, koji treba da odnese Hristu to preobraženo mišljenje koje mi moramo da mu prenesemo.

Nije samo pitanje pronaći sebe, potrebno je hteti da se ono pronađe. Ne radi se o osećanju ili razumevanju, već o osećanju razumevajući. Lazar-Jovan je stalno ponavljao: "Deco moja, volite jedni druge." Ova fraza u svojoj jednostavnosti obuhvata svu misteriju Evolucije čovečanstva na planeti Zemlji. Ona rezimira ono što je Hristos doprineo kao osećaj prave LJUBAVI, one koji voli poštujući različitost, gest od kojeg se ništa ne očekuje zauzvrat. Lazar-Jovan je apostol novog društvenog poretka, mi ga još nismo dostigli i moramo da radimo na izgradnji temelja ovog novog hrišćanskog poretka: *da volimo drugog izvan razlika, teškoća i napetosti.* U vreme varvarskih invazija, hrišćanska kultura je bila u stanju da opstane zahvaljujući povlačenju koje je vršeno u opatijama. Danas se jedino može spasiti zahvaljujući društvenim grupama koje u smislu dvanaest (Sunce i dvanaest sazvežđa, Hristos i dvanaest apostola) deluju u svetu, nikada van njega.

Posmatrajući sve ovo, peripetije kojima su slovenski narodi bili podvrgnuti nisu više tako čudne. Kao što smo potvrdili, ovi ljudi su uvek bili podvrgnuti pritiscima, kako spoljašnjim tako i unutrašnjim, koji su umanjili mogućnosti koje njihove latentne sposobnosti promišljaju kao budućnost. Situacija koja trenutno vrši pritisak na ovo vaznesenje nije besplatna, zlo zaklonjeno u svojim lažnim konceptima ugnjetava i stavlja na probu unutrašnji otpor njegovih pripadnika. Otrovnice strelice žele da skrenu tok tvoje krvi i odvoje te od tvoje slavne sudbine. Znajući da će uvek biti bića koja vas prepoznaju i da će, zajedno sa vama, za budućnost čoveka i planete, uvek biti uz vas. Bratski zagrljaj.

Antonio Martinez Alcalá, Valencia, Španija